

200704197/1.

Datum uitspraak: 9 oktober 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/27799 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 18 mei 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 9 mei 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister), voor zover thans van belang, in het kader van het door appellant gemaakte bezwaar tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op een aanvraag hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, deze aanvraag afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 18 mei 2007, verzonden op 21 mei 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 18 juni 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 3 juli 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Sevenster, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. J.H. van der Winden, ambtenaar van Staat.

w.g. Sevenster
Lid van de enkelvoudige kamer

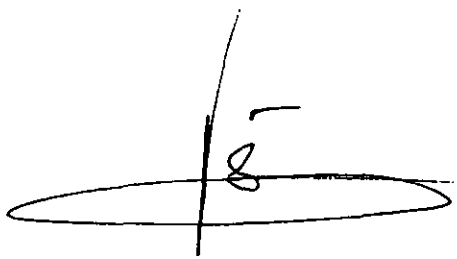
w.g. Van der Winden
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 9 oktober 2007

284-553.

Verzonden: 9 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal line through it, and a small 'e' or similar mark to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j^o artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

r.g. nrs.: AWB 06/27799

V.nr.:

in zake: geboren op van Iraanse nationaliteit, wonende te
eiser/verzoeker, hierna te noemen: eiser,
gemachtigde: mr. H.M. Pot, advocaat te Amsterdam,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en
Integratie, verweerder,
gemachtigde: mr. C.E. Efstratiades, ambtenaar bij de Immigratie- en
Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Op 16 april 2002 heeft eiser bij de korpschef van de regiopolitie Gelderland-Midden een aanvraag in diende tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 onder de beperking "ondergaan van medische behandeling". Bij bezwaarschrift van 12 maart 2004 heeft eiser bezwaar gemaakt tegen het uitlijven van een beslissing op voornoemde aanvraag. Het bezwaar is bij besluit van 8 november 2004 ongegrond verklaard.

2. Bij beroepschrift van 6 december 2004 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Bij uitspraak van 22 juni 2005 heeft deze rechtbank en zittingsplaats het beroep van eiser ongegrond verklaard, het bestreden besluit vernietigd en verweerder opgedragen een nieuw besluit te nemen met inachtneming van die uitspraak. Bij besluit van 9 mei 2006 heeft verweerder het bezwaarschrift van 12 mei 2004 wederom ongegrond verklaard.

3. Bij beroepschrift van 7 juni 2006 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Bij uitspraak van 7 december 2006 heeft de voorzieningenrechter van deze rechtbank het verzoek om een voorlopige voorziening toegewezen en verweerder verboden eiser uit Nederland te verwijderen totdat in beroep is beslist. Bij brief van 19 maart 2007 heeft verweerder bericht geen verweerschrift te zullen overleggen en zijn standpunt eerst ter zitting kenbaar te maken.

3.1 Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 27 maart 2007. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig G.J.J. de Vries als tolk Farsi.

4. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. FEITEN

In dit geding gaat de rechtbank uit van de volgende feiten.

1. In haar uitspraak van 22 juni 2005 heeft deze rechtbank onder meer overwogen dat verweerder in zijn beslissing op bezwaar van 8 november 2004 niet heeft kunnen volstaan met de enkele verwijzing

naar de adviezen van het Bureau Medische Advisering (BMA) van 8 oktober 2002 en 26 november 2003 en dat het op de weg van verweerder had gelegen om te bezien in hoeverre eiser de kans loopt in een medische noodsituatie terecht te komen wanneer de aanvraag van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) onverhoopt langer duurt dan drie maanden. Tevens heeft verweerder onzorgvuldig gehandeld door geen aandacht te besteden aan de door drs. J.P. van den Berg overgelegde brief van 18 december 2003 waarin hij onder meer stelt dat er in Iran geen mogelijkheden voor controle op dan wel van het hiv-virus voorhanden zijn.

Voorts had verweerder naar het oordeel van de rechtbank uitgebreider dienen te motiveren waarom de verslechterde gezondheidssituatie van eiser ten gevolge van een hersenvliesontsteking, bezien in samenhang met zijn hiv-infectie, geen aanleiding gaf om de hardheidsclausule toe te passen.

2. Bij brief van 1 december 2005 heeft verweerder eiser onder meer bericht dat hij opnieuw advies aan het BMA omtrent de gezondheidssituatie van eiser zal vragen. Tevens verzoekt verweerder eiser hiertoe om de meegezonden formulieren "toestemmingsverklaring medische gegevens" (M39-A) en de formulieren "verklaring omtrent medische situatie vreemdeling" (M39-F) volledig ingevuld uiterlijk binnen drie weken na dagtekening van de brief te retourneren.

Bij fax van 21 december 2005 heeft eiser om uitstel van het overleggen van voornoemde formulieren verzocht. Bij brief van 27 december 2005 heeft verweerder voornoemd verzoek van eiser ingewilligd en aan eiser tot 13 januari 2006 uitstel verleend. Bij brief van 12 januari 2006 heeft eiser de gevraagde formulieren overgelegd. Bij brief van 27 maart 2006 heeft verweerder de formulieren M39-A naar eiser retour gezonden in verband met het ontbreken van de naam van eiser, de plaats, de datum en de handtekening op het model met betrekking tot dr. Van Lindert, en omdat het model met betrekking tot de artsen Van Horne en Dofferhof geen origineel model betreft. Tevens heeft verweerder eiser nog twee formulieren M39-F gestuurd met het verzoek deze door dr. Van Horne en dr. Dofferhof in te laten vullen. Eiser is verzocht om de formulieren vóór 10 april 2006 terug te zenden.

Bij fax van 7 april 2006 heeft eiser wederom om uitstel van voornoemde termijn verzocht. Bij brief van 18 april 2006 heeft verweerder voornoemd verzoek van eiser ingewilligd en eiser uitstel verleend tot uiterlijk 2 mei 2006. Bij brief van 28 april 2006 heeft eiser enkel het formulier M39-F, ingevuld door de huisarts van eiser, dr. Van Horne, overgelegd.

III. OVERWEGINGEN

1. In geschil is of eiser op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 dan wel op grond van artikel 3.71, vierde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) dient te worden vrijgesteld van het vereiste om over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) te beschikken.

2. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat er geen aanleiding bestaat om af te wijken van het bepaalde in artikel 3.71, eerste lid, van het Vb 2000. Immers, niet is gebleken dat eiser de aan zijn gemachtigde toegestuurde modellen M39-A volledig ingevuld heeft geretourneerd. Eiser is hiertoe echter ruimschoots in de gelegenheid gesteld. Gelet op het beleid in paragraaf B1/2.1 juncto B8/1.1 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc 2000) is hierdoor een onderzoek naar de vraag of gelet op de gezondheidstoestand van eiser het stellen van een mvv-vereiste zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard niet mogelijk. De gevolgen hiervan dienen geheel voor rekening en risico van eiser te komen.

3. Eiser heeft in beroep aangevoerd dat de bestreden beschikking onzorgvuldig tot stand is gekomen en een adequate motivering mist. Verweerder heeft ten onrechte niet gekeken of eiser op grond van klemmende redenen van humanitaire aard dient te worden vrijgesteld van het mvv-vereiste. Dit komt te meer nu deze rechtbank bij uitspraak van 22 juni 2005 heeft geoordeeld dat verweerder niet kan en mag volstaan met verwijzing naar de bestaande BMA-adviezen. Voor het overleggen van de formulieren om informatie omtrent zijn medische situatie aan verweerder te verstrekken, is eiser afhankelijk van derden, in onderhavig geval artsen van een groot ziekenhuis, als gevolg waarvan eiser

hiertoe meer tijd had moeten worden geboden. Bovendien legt eiser thans de benodigde formulieren over. Tevens had het op de weg van verweerder gelegen om bij de huisarts van eiser medische informatie omtrent eiser in te winnen dan wel bij zijn letselschade-advocaat. Nu verweerder van deze mogelijkheden geen gebruik heeft gemaakt, is er sprake van onzorgvuldig handelen van de kant van verweerder.

Voorts is niet gebleken van een afweging van belangen. Niet is gekeken naar het beroep op schrijnendheid en naar de omstandigheid dat eiser Iran heeft verlaten als gevolg van zijn seksuele geaardheid.

4. Artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 kan worden afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd. Artikel 3.71, eerste lid, van het Vb 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, wordt afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv.

5. Ingevolge artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 en artikel 3.71, tweede lid, van het Vb 2000 is een aantal categorieën vreemdelingen vrijgesteld van het vereiste van het beschikken over een geldige mvv. Op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, indien het betreft de vreemdeling voor wie het gelet op diens gezondheidstoestand niet verantwoord is om te reizen. Voorts kan verweerder, ingevolge het vierde lid van artikel 3.71 van het Vb 2000, het mvv-vereiste buiten toepassing laten voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

6. Ingevolge hetgeen is bepaald in paragraaf B8/4.1 van de Vc 2000 kan, als de vreemdeling zich in het kader van een toelatingsprocedure beroept op medische gronden, de medisch adviseur van het BMA van de IND worden ingeschakeld. Ingevolge hetgeen is bepaald in B8/4.3 van de Vc 2000 - voor zover hier van belang - wordt geen advies ingewonnen bij het BMA indien de vreemdeling niet met een volledig ingevulde en ondertekende toestemmingsverklaring een nader onderzoek naar die instellingen mogelijk heeft gemaakt. In dat geval is de conclusie gerochtvaardigd dat niet is gebleken van een medische behandeling waaraan betrokkene verblijfsrechten zou kunnen ontleenen. Indien geen (volledig) ingevulde of ondertekende toestemmingsverklaring wordt ontvangen, stelt de Minister de vreemdeling in de gelegenheid het verzuim te herstellen conform artikel 4:5 van de Awb. Daarvoor wordt een termijn van twee weken gegeven.

De rechtbank overweegt als volgt.

7. Voor zover eiser in zijn beroepsschrift heeft bedoeld te betogen dat de bestreden beschikking onvoldoende is gemotiveerd omdat verweerder niet, dan wel onvoldoende, is ingegaan op de klemmende redenen van humanitaire aard, is de rechtbank van oordeel dat deze grief niet kan slagen. Eiser heeft zijn beroep op dit punt immers niet nader onderbouwd. De stelling van eiser dat het motiveringsgebrek in de bestreden beschikking extra klemmend dient te worden geacht omdat deze rechtbank bij uitspraak van 22 juni 2005 heeft geoordeeld dat verweerder niet kan en mag volstaan met verwijzing naar de BMA-adviezen van 8 oktober 2002 en 26 november 2003, wordt evenmin gevolgd. Uit de bestreden beschikking blijkt immers dat verweerder niet van zins was om wederom te verwijzen naar voornoemde BMA-adviezen, maar juist voornemens was om een nieuw BMA-advies omtrent de gezondheidssituatie van eiser op te vragen.

8. Voorts is de rechtbank van oordeel dat eiser verwijtbaar de benodigde formulieren niet tijdig, volledig ingevuld en in origineel, aan verweerder heeft overgelegd. De rechtbank acht hierbij van

belang dat verweerder eiser twee maal uitstel heeft verleend om de benodigde formulieren over te leggen. Aan het einde van de tweede gestelde termijn heeft eiser niet om uitstel verzocht, dan wel redenen aangevoerd waarom het voor hem niet mogelijk was om binnen de daarvoor gestelde termijn de benodigde formulieren over te leggen. Eerst in beroep heeft eiser aangevoerd dat het voor hem niet mogelijk was om de benodigde formulieren tijdig over te leggen, omdat hij voor het invullen van de formulieren afhankelijk was van derden en heeft eiser het formulier M39-F alsnog overgelegd. Ter zitting heeft eiser hier nog aan toegevoegd dat zijn specialist met vakantie was als gevolg waarvan de formulieren niet tijdig konden worden ingevuld en aan verweerder worden geretourneerd. Nu eiser voornoemde redenen eerst in beroep heeft aangevoerd en het benodigde formulier tevens eerst in beroep is overgelegd, heeft verweerder bij het nemen van het bestreden besluit daar geen rekening mee kunnen houden. Gelet hierop zullen deze redenen evenals het alsnog overgelegde formulier buiten beschouwing blijven.

9. De stelling van eiser dat verweerder bij zijn huisarts en bij zijn letselschade-advocaat informatie omtrent zijn medische situatie had dienen in te winnen, volgt de rechtbank niet. Eiser heeft immers nagelaten om een originele, ingevulde en ondertekend formulier M39-A te overleggen waarin hij toestemming geeft aan verweerder om informatie bij zijn huisarts in te winnen, dan wel een machtiging waarin eiser verweerder toestemming geeft om informatie bij zijn letselschade-advocaat in te winnen. Zonder de expliciete toestemming van eiser is het voor verweerder niet mogelijk om informatie omtrent de gezondheidssituatie van eiser bij derden in te winnen.

10.1 Met betrekking tot de stelling van eiser dat uit de bestreden beschikking niet blijkt dat het beroep op schijnendheid is meegenomen evenmin als de omstandigheid dat eiser Iran heeft verlaten als gevolg van zijn seksuele geaardheid, overweegt de rechtbank als volgt. Uit het dossier blijkt dat eiser bij brief van 16 december 2003 een beroep op de discretionaire bevoegdheid van de Minister heeft gedaan in het kader van schijnendheid. Ter zitting heeft eiser desgevraagd medegedeeld dat deze brief als een aparte aanvraag dient te worden beschouwd. Verweerder heeft dit niet betwist. De rechtbank stelt vast dat verweerder in de bestreden beschikking niet is ingegaan op het beroep op de discretionaire bevoegdheid van de Minister. Voorts stelt de rechtbank vast dat verweerder in de beschikking van 8 november 2004 de brief van eiser van 16 december 2003 heeft meegenomen als zijnde een beroep op de inherente afwijkingsbevoegdheid als bedoeld in artikel 4:84 van de Awb. In voornoemde beschikking heeft verweerder vervolgens gesteld dat in het geval van eiser niet is gebleken van bijzondere feiten en omstandigheden op grond waarvan, bij afweging van alle aan de orde komende belangen, toehouding bestaat om de aanvraag in te willigen.

10.2 De rechtbank stelt voorop dat er een onderscheid bestaat tussen de aard van de bevoegdheid als neergelegd in artikel 4:84 van de Awb en de aard van de bevoegdheid als bedoeld in artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000. Immers, artikel 4:84 van de Awb behelst de mogelijkheid voor een bestuursorgaan om met toepassing van zijn inherente afwijkingsbevoegdheid af te wijken van de geldende beleidsregels, terwijl artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 aan verweerder de mogelijkheid geeft om met toepassing van zijn discretionaire bevoegdheid aan een vreemdeling een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder een andere beperking te verlenen dan genoemd in het eerste lid van voornoemd artikel. Een beoordeling van bijzondere omstandigheden in het kader van artikel 4:84 van de Awb is dan ook geen beslissing op een aanvraag op grond van artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000.

Gelet op vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder tot op heden niet op de aanvraag van eiser van 16 december 2003 heeft beslist. Nu verweerder zich vooralsnog niet heeft uitgelaten over het beroep van eiser op de discretionaire bevoegdheid van verweerder in het kader van schijnendheid kan het beroep van eiser, voor zover het hiertegen is gericht, in het onderhavige geval dan ook niet tot een gegrondverklaring van het beroep leiden.

De stelling van eiser dat de omstandigheid dat hij Iran heeft verlaten als gevolg van zijn seksuele geaardheid evenmin is meegenomen in het bestreden besluit maakt bovenstaande niet anders, nu het hier een asielgerelateerde grond betreft en, gelet op de scheiding tussen asiel en regulier, in

onderhavig geval dan ook geen rol kan spelen.

10.3 Eiser beroept zich op de inherente afwijkingsbevoegdheid die verweerder toekomt op grond van artikel 4:84 van de Awb. Verweerder had dienen af te wijken van haar beleid het BMA in te schakelen in het geval van een toelatingsprocedure op medische gronden en van het beleid dat hiertoe toestemmingsverklaringen moeten worden ingevuld. Als bijzondere omstandigheden daartoe noemt eiser de lange duur van de procedure en het feit dat eiser in Nederland is ziek geworden. Bovendien zijn er voldoende gegevens op grond waarvan verweerder een beslissing had kunnen nemen. De rechtbank stelt vast dat verweerder in het bestreden besluit heeft overwogen dat geen feiten of omstandigheden zijn aangevoerd en ook overigens niet is gebleken van feiten of omstandigheden die tot een andere beslissing (dan de afwijzing van de aanvraag van betrokkenen-rb.) behoren te leiden. De rechtbank leidt hieruit af dat volgens verweerder geen sprake is van bijzondere omstandigheden die zouden moeten leiden tot inroeping van de inherente afwijkingsbevoegdheid. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder dit in redelijkheid kunnen besluiten, aangezien de door eiser in dit verband aangevoerde omstandigheden niet van dien aard zijn dat toepassing van het beleid zou kunnen leiden tot onevenredige gevolgen in verhouding tot de niet de beleidsregel te dienen doelen. Noch de lange duur van de procedure, noch het feit dat eiser in Nederland ziek is geworden kunnen leiden tot de door eiser bepleite conclusie. Hetzelfde geldt voor het standpunt van eiser dat er reeds voldoende documentatie lag om een beslissing te kunnen nemen. Daarover merkt de rechtbank op dat verweerder, mede gezien de beslissing van de rechtbank van 22 juni 2005, nader medisch advies diende in te winnen. Voor zover eiser doelt op in te winnen informatie bij de huisarts en de letselchirurg, verwijst de rechtbank naar rechtsoverweging 9.

11. De conclusies dan ook dat het bestreden besluit de rechterlijke toets kan doorstaan.

12. Op grond van het voorgaande dient het beroep ongegrond te worden verklaard.

13. Van omstandigheden op grond waarvan verweerder het griffierecht zou moeten vergoeden dan wel een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

IV. BESLISSING

De rechtbank

- verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan op 18 mei 2007 door mr. J. Jonkers, voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. M.L. van Leer, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op:

21 MEI 2007

Conc.: ML
Coll:
D: C

VOOR KOPIE CONFORME DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

Tegen de uitspraak op het beroep staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhag e). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 8:5, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

RAAD VAN STATE	
3668	INGEKOMEN
B	18 JUN 2007
ZAAKNR. 200704197	
AAN: P.W. de Rooij	
BEHANDELD: DD:	PAR:

FAXBERICHT

Datum : 18 juni 2007
Aan faxnummer : 070 - 3651380

Aan : Raad van State Afdeling Bestuursrechtspraak
T.a.v. :

Van : mw mr H.M. Pot
Inzake : /staat
Uw kenmerk : NN
Ons kenmerk : 07M100
Mededeling:

Hierbij treft u aan:
het hoger beroepschrift en de beslissing d.d.
21 mei 2007 van de Rechtbank Amsterdam (prod.1).

Deze stukken worden u samen met de pleitnotities ten behoeve van de zitting van 27 maart 2007 (prod. 2), de gronden van het beroep d.d. 7 juli 2006 (prod. 3), de beslissing van 9 mei 2006 (verzendsdatum 10 mei 2007) van de IND (prod.4), tevens per post toegezonden

Totaal aantal pagina's inclusief voorblad : 11

Indien niet alle pagina's worden ontvangen gelieve contact op te nemen met onderstaand telefoonnummer.

Postbus 3371
1001 AD Amsterdam

Tel. 020 - 6656150
Fax. 020 - 6926810

Cruquiusweg 32
Amsterdam

per fax : 070 - 3651380 + per post

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
18 JUN 2007	
ZAAKNR.	200704197
AAN:	P.W. de Bont
BEHANDELD: DD:	PAR:

De Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

Inzake : hoger beroep /staat
Ons kenmerk : 07M100

Amsterdam, 18 juni 2007

Hoogedelgestreng College,

, wonende te , in deze zaak woonplaats kiezende te Amsterdam aan de Cruquiusweg 32 (Postbus 3371, 1001 AD Amsterdam) ten kantore van mr. H.M. Pot, advocaat en procureur, die door hem bepaaldelijk wordt gevolmachtigd tot het indienen van het onderhavige hoger beroepschrift, met recht van substitutie, verder te noemen

Dit appèlschrift wordt ingesteld tegen de beslissing van de Rechtbank Den Haag, zittinghoudende te Amsterdam d.d. 21 mei 2007, geadministreerd onder nummer AWB06/27799.

Een copie van deze uitspraak wordt aan dit schrijven gehecht. (prod.1)

GRIEVEN

Grief I

De Rechtbank te Amsterdam, hierna de Rechtbank, is de staat ten onterechte gevolgd waar zij meent dat terecht het verwijt kan worden gemaakt onvoldoende te hebben meegewerkt aan het verkrijgen van voldoende (medische) informatie om tot een zorgvuldige beoordeling te komen. Ten onrechte heeft de Rechtbank daarbij aangenomen dat de staat op het moment dat dit nodig was, zij niet in staat was om tot een gemotiveerd besluit te komen en dat de staat in het kader van het vergaren van informatie zelf voldoende heeft ondernomen.

1

verwijst in dit verband naar de overwegingen in de beslissing sub 6 en 9.

Waar gaat het hier nu om. heeft trachten te betogen (en de Rechtbank heeft een en ander miskend) dat de staat (althans de Medisch Adviseur die door de staat zou worden ingeschakeld) met hetgeen naar voren had gebracht op zich voldoende in huis had om te zijner tijd een beslissing. had immers weldegelijk gezorgd voor een toestemmingsverklaring waarin weliswaar niet alle, maar toch enige specialisten waren opgenomen die konden worden geraadpleegd. Ook de verklaring waarin de huisarts stond opgenomen kon worden gebruikt.

De motivering van de Rechtbank op dit laatste punt (onder overweging sub 9 de eerste zinsnede) is dan ook onbegrijpelijk.

Ook had en de Rechtbank heeft dit miskend - al tijdens het bezwaar aangegeven dat en waarom er problemen zijn bij het laten opstellen van een volledig correcte toestemmingsverklaring.

Bovendien heeft gemotiveerd aangegeven dat de staat al heel lang op de hoogte is van het feit dat in een letselschadeprocedure is verwikkeld, heeft dit meermalen naar voren gebracht en dat de advocaat in deze procedure weliswaar over op ander terrein liggende medische informatie beschikt, doch deze informatie kan toegevoegde waarde hebben, zo heeft steeds aangegeven.

De genoemde raadsman beschikt over een overzichtelijk vorm van medische informatie aangaande het ontstane letsel bij in de vorm van een lijvige medische verslaglegging.

Het enige dat de staat had behoeven te doen is deze raadsman aanschrijven met het verzoek om overlegging van deze rapportage. De staat heeft dit echter stelselmatig geweigerd. Zonder daarvoor trouwens enige reden te geven.

Nu was het dus enerzijds zo dat de staat over medische informatie kon beschikken en zij deze mogelijkheid heeft geweigerd te benutten en anderzijds had de staat in de visie van de mogelijkheid op een betrekkelijk eenvoudige wijze aanvullende medische gegevens te verkrijgen en heeft zij deze laatste mogelijkheid - om onbegrijpelijke reden - laten liggen.

Nu heeft, naar de mening van , naast de betrokkene de staat eveneens een verplichting om - waar dit mogelijk is - zelf ook informatie te vergaren welke van belang kan zijn om tot een bestuursrechtelijk verantwoorde beslissing te komen.

In de zaak van is de staat het verwijt gemaakt dat zij haar taak in deze heeft verzaakt.

En het hierom dat meent dat de redenering van de Rechtbank mank gaat.

zal de in de zaak bedoelde toestemmingsverklaringen, alsook de gronden van het bezwaarschrift nazenden.

Grief II

Daarbij meent dat de beslissing - gezien het voorgaande - onvoldoende, dan wel inadequaar is gemotiveerd.

Uw Hoogedelgestreng College zij daarvoor ook naar de gronden van het beroep bij de rechtbank verwezen. Deze gronden, alsmede de pleitaantekeningen worden aan dit beroepschrift gehecht en Uw Hoogedelgestreng College wordt verzocht de inhoud van deze stukken als hierbij ingelast en herhaald te beschouwen.
(prod.2 en 3)

Het is aan de rechtbank om haar beslissingen steeds zorgvuldig te motiveren en daarbij op de gestelde punten in te gaan. In de onderhavige beslissing is dit niet, dan wel onvoldoende gebeurd.

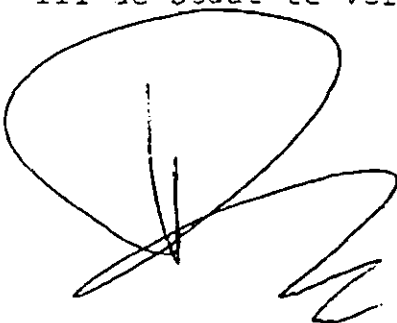
Kortom, de rechtbank heeft hier door de zaak van aldus af te handelen, de noodzaak van een eveneens actieve staat in het kader van een behoorlijke bestuursafhandeling miskend.

Ghorbani is bereid en in staat om zijn onderhavig hoger beroep voor Uw College toe te lichten.

REDENEN WAAROM:

zich wendt tot U Hoogedelgestreng College met het verzoek:

- I dit hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de Rechtbank Den Haag, zittinghoudende te Amsterdam d.d. 21 mei 2006 (AWB 06/27799) te vernietigen;
- II dan wel, een beslissing te nemen zoals U Hoogedelgestreng College in goede justitie vermeend te behoren;
- III de staat te veroordelen in de proceskosten.

gevolmachtigde